

Підготовча вправа на етапі актуалізації опорних знань має завдання: пояснити значення кожного фразеологізму, визначити числівники та вказати їхню синтаксичну роль; вступна вправа – замінити цифри відповідними словами та визначити відмінки числівників; у тренувальних вправах за зразком, виконуються завдання: прочитати фразеологізми з числівниками, вказати якими словами-синонімами їх можна замінити; за інструкцією – кодовий диктант, де потрібно вставити у фразеологізми пропущені числа; за завданням – потрібно провідмінити числівники; завершальну вправу у вигляді вибіркового диктанту.

Висновок. Отже, для вивчення числівників ми врахували наявні досягнення лінгвістики й лінгводидактики, методи, прийоми, засоби навчання відмінювання кількісних числівників учнів основної школи, запропонували відповідну класифікацію вправ і завдань для закріплення вивченого.

Перспективи подальших досліджень полягають у створенні теоретичної основи вивчення відмінювання кількісних числівників, визначенні лінгвістичних основ вивчення числівника, психологічних і дидактичних засад опрацювання і вивчення частини мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бойко В. М. Граматика української мови: Морфеміка. Словотвір. Морфологія: навч. посіб. / В. М. Бойко, Л. Б. Давиденко. – К. : Академ. видав, 2014. – 248 с.
2. Методика викладання української мови в середній школі: Навч. посібник / І. С. Олійник, В. К. Іваненко, Л. П. Рожило, О. С. Скорик; За ред. І. С. Олійника. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К : Вища шк., 1989. – 439 с.
3. Навчальні програми для загальноосвітніх навчальних закладів : Українська мова. 5-9 класи. – К. : Видавничий дім «Освіта», 2017. – 160 с.
4. Наумчук М. М., Лушпинська Л. П. Словник-довідник основних термінів і понять з методики української мови: Навчально-методичний посібник. – Тернопіль : Астон, 2003. – 132 с.

Шняк О.

Науковий керівник – доц. Розумович О. А.

АНАЛІЗ ТВОРУ УМБЕРТО ЕКО «ІМ'Я РОЗИ»

«Завдання філософії не в тому, щоб заспокоювати, а в тому, щоб бентежити», -- переконуюся в цьому знову і знову. Нам було запропоновано проаналізувати фразу « Вчорашня роза зостається в імені, голі маємо ймена». Чому саме «Ім'я рози»? Ніяк не могла розібратися, чому автор обрав саме таку назву.

Мета нашої статті полягає в аналізі твору Умберто Еко «Ім'я рози».

Актуальність полягає в тому, щоб зацікавити читачів твором Умберто Еко. Роман підійде для людей, які люблять історичні романи, а також тим, хто цікавиться історією християнства у його католицькому варіанті. Тим, хто любить Італію і все з нею пов'язане. А також тим, хто згоден витратити багато годин свого життя на пошук відповіді на питання: «Що таке істина?»

Прочитавши назву багато хто вирішує, що твір буде розказувати про якусь гарненьку особу жіночої статі з іменем Роза. Після прочитання 573 сторінок у всіх дуже змінюється думка. Відразу зауважу – слово «роза» вживається аж один раз на останній сторінці. Мені було не зовсім ясно, що мається на увазі під розою в останньому реченні, проте на цей рахунок у мене два припущення. Перше – це роза як символ середніх віків, а друге значення не викликає сумнівів – це та дівчина, з якою Адсо мав короткий, але незабутній зв'язок. Спочатку У. Еко хотів назвати книгу “Абатство злочинів”, але такий заголовок налаштував читачів на детективний сюжет і збив би з пантелику тих, кого цікавить тільки інтрига. Заголовок “Ім'я рози”, відзначає У.Еко, підійшов йому, “тому що роза – це символічна фігура, насичена змістами настільки, що змісту в неї майже немає... Назва, як і задумано, дезорієнтує читача... Назва повинна заплутувати думки, а не дисциплінувати їх”. У такий спосіб письменник підкреслює, що текст живе своїм власним життям.

В основу твору фактично покладена історія розслідування низки загадкових вбивств, що сталися в листопаді 13247 року в одному з італійських монастирів (шість вбивств за сім днів, упродовж яких відбувається дія в романі).

Еко не просто описує чотирнадцяте століття, він кидає читача в саму його гущу. Ми можемо познайомитися з історичними особами, які жили в той час, - Бернардом Гі, Убертином з Казане, Михаїлом з Чезени. Чесно кажучи, приблизно сорок перших сторінок твору дійсно нудні. Звісно, якщо Ви – архітектор і цікавитесь будівлями епохи 13 століття, то Вам буде цікаво.

А може, Ви – історик що вивчає той період, то вам теж багато що порадує душу. Але особисто мене ці сторінки не надихали. Кожен раз, перегортаючи сторінку, я чекала , що от-от будуть якісь події. Проте сам зміст твору незрівнянний. Еко десь знайшов щоденник юного монаха Адсо (жив у 13 столітті) і просто передав його зміст. Але не думайте, що просте переписування щоденника принесло всесвітню славу Умберто Еко. Він здійснив колосальну роботу для того, щоб твір став шедевром.

Отже, тепер нам відомо, що розповідь ведеться від імені Адсо. Та Адсо не є головним героєм твору, в центрі роману — Адсів учитель і ментор, англійський францисканець Вільям з Баскервіля. Вже самими іменами

головних героїв автор немов підморгує читачеві, який, звісно ж, упізнав у Вільямові знаменитого детектива Шерлока Голмса — бо ж Вільям схожий на нього навіть зовнішністю, темпераментом та звичками. В Адсові ж неважко впізнати його вірного соратника доктора Ватсона.

На початку оповіді Вільям і його відданий учень прибувають в бенедиктинський монастир на півночі Італії. Тут має відбутися важлива зустріч, і Вільямовим завданням є приготувати умови для безперешкодного її проведення. Та на заваді стає трагічна подія, що сталася в монастирі, - смерть одного з молодих ченців. З'ясувати її причини абат доручає Вільямові. Розслідуючи гіпотетичне вбивство, Вільям з Адсо занурюються у заплутаний лабіринт підступних інтриг, політичних махінацій, затаєного невдоволення, напружених конфліктів, потаємних вад та абсурдних забобонів, якими сповнене життя монахів. У міру розгортання історії напруження наростає, гине ще один монах, потім ще, і ще. Отже, перед нами — детективний роман.

Однак у міру розгортання сюжету виявляється, що ця детективна історія трохи дивна — попри блискучий розум і бездоганну логіку, Вільям завжди приходиться запізно, таємнича книга вислизає йому з-перед самого носа, запобігти новим смертям йому не вдається. Нишпорячи всюди, Вільям натрапляє на слід якоїсь таємничої Книги, і відчуває, що все крутиться саме навколо неї. Наприкінці виявляється, що це втрачена напівміфічна книга Арістотеля, друга частина його «Поетики», де він утверджує сміх як важливий спосіб ставлення до дійсності. Дехто, мабуть, здивується — чому стільки пристрастей навколо якоїсь книги?

Це переносить нас у філософський пласт роману. Річ у тім, що твори Арістотеля відіграли вирішальну роль в ту переломну добу. Середньовічний світогляд великою мірою ґрунтувався на вченні Августина, який твердив що першорядним об'єктом пізнання є лише Бог, і лише через Нього можна пізнавати все інше. Арістотель же пропонував вивчати світ незалежно від Бога, не визнавав створення світу в часі та особистого безсмертя і твердив, що філософ повинен змагати до щастя в земному житті. Не заперечуючи загалом існування Бога, він вказував інший, кружний шлях до Нього, через пізнання навколишнього світу. Тому Церква з недовірою ставилася до його вчення. Вивчення спадщини Арістотеля помалу ставало основою університетської освіти. Щоб мінімізувати негативні наслідки аристотелізму для християнського богослов'я і використати натомість позитивні його аспекти, видатний представник схоластики і систематизатор богослов'я Тома з Аквіна проводить розмежування між цариною віри і цариною вивчення природи, що відтак привело до відокремлення філософії від богослов'я.

Дві системи цінностей, які змагалися між собою в ту добу, символічно показані на початку «Ім'я рози»: наближаючись до абатства, середньовічна людина Адсо задирає голову догори, зачудовано милуючись обрисами вежі і символічно тлумачачи її пропорції, тоді як людина нового часу Вільям дивиться собі під ноги, помічаючи сліди коня, зламані галузки і волосини з кінської гриви в кущах, чим допомагає ближнім в цілком земній і буденній справі — знайти коня. Середньовічні люди були настільки заглиблені у споглядання божества, кожен у доступний йому спосіб, що цілком нехтували земним світом, а це, як не парадоксально, висушувало корені християнської віри, в основі якої лежить любов не лише до Бога, а й до ближнього і до створеного Богом світу. Утвердження нового світогляду, який переносив людську увагу на навколишній світ, відбулося і завдяки святому Францискові, який проповідував радісну прославу Бога у його створіннях. Тому не дивно, що нова людина Вільям — не лише філософ-аристотелік, а й чернець-францисканець.

Отже, такого поєднання філософських дискусій, а ще картин побуту того часу – такого Ви не знайдете в жодному іншому творі. Розв'язка твору дуже символічна і навіть жаліслива. Проте читаючи останню сторінку я ще раз подумки подякувала пану Еко за те, що він показав світу одну історію одного життя у 13 столітті, яка могла пропасти і загубитися у часі як і усі інші. Натомість стала надбанням світової та італійської літератури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Лотман Ю. Вихід з лабірину// Еко У. Ім'я троянди. - М: Книжкова палата, 2009. - 456с.
2. Лі Маршалл і Умберто Еко. Під Мережею (інтерв'ю)// "Мистецтво кіно" 9/2007 - с.11

Шама Т.

Науковий керівник – доц. Грушко В.С.

ДО ПИТАННЯ ПРО СОЦІОЛОГІЧНІ ПОГЛЯДИ ТОМАСА МОРА

У статті здійснена спроба розглянути утопічну модель суспільства, створену Т. Мором, з позицій і в контексті його епохи.

Серед соціологічних вчень утопія займає доволі помітне місце, являючи собою вчення про докорінну перебудову суспільства в егалітарному дусі, сперте на народні уявлення про «золотий вік», що ідеалізували первісний стан рівності людей. Утопічні уявлення є неодмінним елементом протосоціологічної думки Стародавнього Світу (зокрема «ідеальна держава» Платона) і раннього християнства. [1, с.43]

Авторство одного з найважливіших текстів європейської утопії — «Золота книга така ж корисна, як і забавна, про найкращий устрій держави і про новий острів Утопія» (1516 р.) — належить англійському письменнику, члену палати лордів і королівському канцлеру, християнському великомученику і святому